

Egy hétig tart, mégis egy perc alatt elrepül. Mi az?

Már indulás előtt rengeteget hallottam a berzsényis cserediák programokról, emiatt gondoltam, hogy jól fogom érezni magam, de azért erre a tömény élményhalmazra nem számítottam. Iszonyú nehéz lesz összefoglalnom ezt a hetet, hiszen minden egyes pillanatban történt valami izgalmas és csodálatos.

Már a repülőút nagy zsvajban telt, a morcos nyugdíjasok nem igazán értékelték a jókedvünket. A Campobassoig tartó két és fél órás buszút véletlen négy órára sikeredett, a hosszú lábú barátaim szenvedtek is rendesen a hátsó sorban. Mikor azonban megérkeztünk, egy pár másodpercig nem mertünk leszállni a buszról, liftezett a gyomrunk az izgalomtól. Azért mégis idegenek házában leszünk egy hétig... Vajon jól ki fogunk jönni a családdal? Meg fogunk tudni szólalni egyáltalán? Evés, ivás, vécé???

A félelmeink abban a pillanatban elmúltak, amikor a családok köszöntöttek minket. Nekem úgy mutatkozott be a cserém anyukája, hogy "Ciao, sono la mamma!". A mai napig nem tudom a nevét, így van benne a telefonomban is, hiszen ezalatt a hét alatt tényleg a második anyukámmá vált. Bárhová indultam, rám adott egy plusz réteget, mondván, hogy így nem enged el, mert meg fogok fájni. Jól is tette, mert amint kitettük a lábunkat a házból, hogy összefussunk a többiekkel, elkezdett óriási pelyhekben hullani a hó. A gyönyörű fehér táj meghozta a hangulatunkat az "üdv Olaszországban" bulihoz.

Második reggel a sulijukban köszöntöttek minket, de nem ám akárhogyan. Az iskolai zenekar eljátszotta a magyar himnuszt nekünk! Mind egyetértettünk abban, hogy ez nagyon kedves gesztus volt a részükről.

Egy portya játék keretében kis csapatokra osztva megnéztük a belvárost, meglátogattunk egy helyi múzeumot is. Ezután a társaság elindult a helyi plázába, de ehhez néhányunknak nem volt kedve. Még csak szólnunk sem kellett, látták, hogy nem lelkesedünk az ötletért, két lány rögtön felajánlotta, hogy maradnak velünk egy parkban kártyázni. Ez volt jellemző az egész hétre, bármi problémánk volt, igyekeztek mihamarabb megoldani. Estére pedig szerveztek nekünk egy közös bowlingozást.

Nem volt könnyű másnap felkelni a hétkor induló buszhoz. Azonban megérte, hiszen Pompei romjai vártak ránk! Egy magyar idegenvezetőnk volt, ami megkönnyítette az elhangzottak megértését. Utána Nápolyba ment a kis csapat, ahol szabadon nézelődhattunk, ebédelhattunk vagy pihengethattunk.

A vasárnap családi nap volt, legtöbben délig aludtunk. Utána viszont rögtön összegyűltünk, egy kisebb csoporttal elmentünk kirándulni a szomszéd kisvárosba. Ebédre természetesen hazaugrottunk, volt szerencsém megkóstolni a hagyományos olasz ebédet, ami "csupán" hat fogásból állt. Sajnos a gyomrom már a másodiknál megtelt, ezért meg kellett magyaráznom a 'mammá'-nak, hogy nem azért nem eszem, mert nem szeretem őt, csak szimplán nem fér több belém. Úgy hallottam, hogy ez állandó vitatéma volt a többi családban is. Délután meglátogattunk egy régészeti

múzeumot, amit én nagyon érdekesnek találtam, mert egy ott dolgozó hölgy olaszul ismertette a munkafolyamatokat, így nem csak a történelmi tudásunk bővült, hanem az olasz szókincsünk is.

Természetesen ez az este is elhúzódott egy picit, emiatt a hajnali hetes busz indulásért nem rajongtunk annyira. Azonban az úton kipihentük fáradalmainkat, így teljes odaadással tudtuk értékelni a Castel del Monte megtekintését és a hozzá tartozó idegenvezetést. Később Traniba utaztunk, ami egyike a legszebb városoknak, amiket életemben láttam. Körbevezettek minket a katedrálisban, a zsidó negyedben, még a tengerpartra is lepillantottunk!

A hatodik nap legtöbbünk kedvence lett! Csak mi, diákok kibéreltünk egy buszt és leutaztunk a tengerhez Termoliba. Az egész nap a legnagyobb nyugalomban telt, evésen, iváson, fekvésen, meg egymás masszírozásán kívül semmit nem csináltunk. Itt lehetett a leginkább érezni, hogy mennyire megszerettük egymást, mind magyarok, mind olaszok.

Ezért is volt olyan nehéz az utolsó teljes napunkon készíteni egy összefoglalót az addigi élményeinkről. Visszanézni az összes képet, videót, átgondolni a rengeteg csodálatos élményt... Ennek elkészítéséhez megint kis csoportokra váltunk, elvonultunk külön kis termekbe dolgozni. Az olasz iskola egyébként nehezen hasonlítható össze a Berzsényivel, mert iszonyú modern, minden padon iPadek várták, hogy használjuk őket (hagytunk is rajtuk néhány videót magunkról emlékebe). A folyosón járkálva inkább olyan érzése lesz az embernek, mintha egy kórházba tévedett volna, mert minden fehér és picit rideg.

Ezzel elkészülve a tornaterembe mentünk (szintén busszal, mert szörnyen messze van a sulitól). Itt mindenki megtalálta a maga szórakozását; falmászástól kezdve, a labdajátékokon át, a lelátón való nevetgélésig mindenre volt lehetőség.

Lezárásképp az iskolában volt egy közös terüly-terüly asztalkám, ahol szintén kitétek magukért az olaszok! Annyi finom ételt egy helyen! Itt előbújt belőlünk az óvodás, a gurulós irodaszékekre úgy tekinttünk, mintha a legizgalmasabb járművek lettek volna a világon. Önfeledten játszottunk a "kis pajtásainkkal", fel sem fogtuk, hogy már csak egyet alszunk és vége.

De aludtunk egyet, és vége lett.

A búcsúzkodás pont olyan nehéz volt, mint amilyennek képzeltük. Sírás-rívás, nagy ölelés, puszi-puszi. Elindultunk szomorú búcsúzkodós zenét hallgatva, lefáradva Rómába. Félúton megálltunk egy benzinkúton, shoppingoltunk, elmentünk mosdóba, elhaladtunk az olaszaink mellett... Várjunk csak... Elhaladtunk az olaszaink mellett?! Ők ugyanakkor ugyanarra indultak egy matekversenyre, és ugyanazon a benzinkúton álltak meg. Nem tudtuk, hogy ez egy ennyire szerencsés véletlen, vagy a tanárnő és a tanár úr keze műve, mindenestre feldobta a hangulatot, meg is próbáltam az egyik barátnőmmel "véletlen" az olaszok buszára szállni, de sajnos észrevették.

Ugyanez volt a repülőtéren, egyszerűen nem tudtam felszállni a gépre. Annyira jól éreztem magam, annyi élménnyel gazdagodtam, hogy nem ment. Csak ott álltunk Emmával a repülő lépcsője előtt és azon agyaltunk, hogy hogyan tudnánk a legkevésbé feltűnően visszaosonni Campobassoba. Sajnos a tanár úr elég hamar

észrevett minket, és emlékeztetett, hogy milyen szomorúak is lennének anyukáink, ha hiába várnának ránk a reptéren...

Így telt tehát a kis kiruccanásunk Olaszországban, gimis éveink egyik legszebb hete. Gyarapodott az olasz szókincsünk, az élményeink és a barátaink száma, meg a sok finom olasz ételtől a testsúlyunk is egy kicsit...